

Szerkesztőség:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca
1-ső szám — Ide intézendő a
lap szellemi részét érdeklő
minden közlemény és levelezés

Bélyegtelen levelet nem fogadunk el.

Kéziratot nem adunk vissza.

Az előfizetés díja:

Egész évre . . . 8 korona.
Fél évre . . . 4 korona.
Negyedévre . . . 2 korona.

Kiadó-hivatal:

Rimaszombat, Pokorágyi-utca
1. szám a. a. könyvnyomdában.
— Ide intézendők a kiadó hiva-
talt illető előfizetés, hirdet-
mény, nyilttér és egyéb felszó-
lalások.

A hirdetés díja:

Egy háromhasábas petisor tér-
fogata . . . 12 fillér.
Többszöri hirdetésnél árked-
vezmény.

Nyilttér:

Egy sor . . . 40 fillér.

GÖMÖR-KISHONT

VÁRMEGYEI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK HETENKINT EGYSZER: CSÜTÖRTÖKON.

Előfizetést elfogad a „Gömör-Kishont“ kiadóhivatala, nemkülönben minden hazai postahivatal, az előfizetés legzélszerűbben posta-utalvány útján eszközölhető. — Hirdetést csak a kiadóhivatal vesz fel.

Beszédes számok.

Másfélszáz emberi lény megmentve a biztos haláltól!

Ezt jelenti dr. Löcherer Tamás főorvos, Fehér-Keresztgyesületi igazgató, az egyesület egy évi működésének eredményéről.

Ez az eredmény nagyon örvendetes, ha nem volna egyszermind megdöbbentő is.

Hát ennyi apró kis emberke van itt a vármegyében, a kik a Fehér-Kereszt segítségével föltétlen bizonyossággal elvesztek volna? — Nem ennyi. Sokkal több! Csak hogy a Fehér-Kereszt zászlója alatt tömörülő emberi irgalmaság ma még többet nem tud, nem képes megmenteni a biztos elpusztulástól. Itt a szemünk előtt sikkad el még egyszer annyi.

Ugy kellene, hogy a ki csak olvasni tud: mindenki olvassa el elejétől végig a Löcherer ur igazgatói jelentését, nemcsak azért, mert a lélek nemes föllángolásának és a szív emberies érzésének melege árad ki belőle, s jól esik ennél a melegnél a mi kérges szívünknek is fölengednie, hanem azért is, hogy a rohanó élet zajában egy kissé megállítson bennünket és mikor vágatva haladunk, a tolongásban egymást lökdösve, az élet önző érdekeinek útjain, észrevehessük egy pillanatra, hogy az utszálon egy-egy kidobott kis poronty nyöszörög, a kit ha karunkra vesszünk és isten nevében felnevelünk, sokkal nagyobb hősiességet eslekedtünk, mint az az emberiallat, a ki halomra lövetve és öldöklöve „ellenségnek“ nevezett embertársait, megnyerte pl a custozzai vagy waterloói csatát.

Másfélszáz emberi életet megmenteni a biztos elpusztulástól, csak egy vármegyében, csupán csak egy esztendei tevékenységével a szeretetnek és irgalmaságnak — hát ez csakugyan nem „tréfa dolog“.

TÁRCZA.**Az első vaddisznó.**

Irta: KOMÁROMY ISTVÁN.

Minden csendes, nyugszik a nagy természet, dermedt álomba merülve várja a rózsás kikeletet, fagyos hó-lepel teríti a pihenő földet, mint egy szemfedő takarja le azt; melyet csak a tavasz pirkadása, az első déli szél lágy fuvalma fog fellebbenteni; hogy a didergő hó-virág és szerény ibolya kitolja illatos kelyhecskéjét.

Zuzmara terhe alatt roskad a terebély, egy-egy sivító orkán csapása alatt édesen esőkolja meg gyenge ágacska lezuhalt diszt, esipkés leveleit, költői panorámát nyújt a haragos-zöld fenyő hó-réteggel satirozott koronája, melyet felmelengetni igyekszik a homályos gyenge napsugár. — Lusta kő-réteg nehezedik a gömői bércekre, s beburkolja annak körvonalait, hogy az ember eltévedjen és ne zavarja a pihenést Melengető napsugarat és mohos oázst keres az erdők lakója, hogy megdermedt tagjait kissé felmelegítse, éhét s szomját eloltsa.

— A rettentő hidegben pislogó kandalló mellett ülve tervezés és készülök a december hó 21-én K-H-Várallyán rendezendő nagy hajtó-vadászatra, a melyre volt szives az igen tisztelt erdőhivatal engem is meghívni.

— A kinek idegeit nem feszíti a vadász-szenvedély, az efféle mulatságos meghívásokra egyszerűen azzal mentené ki magát, hogy a nagy hideg és megrongált egészsége akadályozza a részvételben. — Kinek azonban, mint jó magamnak is pezseg a vére a szenvedélytől, az ilyen hírek hallatára lázba jön, bizonyos irigység tölti el a szívét, s akadályt, fáradságot nem ismerve szives köszönettel siet a meghívást elfogadni.

Kimondhatatlan örömtől duzzadó kebellem ültem én fel a Sajóvölgyre igyekvő gőzmasina egyik kocsiába, s elhelyezkedve első dolgom volt vadászati kellékeimet jól, gondosan átvizsgálni. Vizsgálatom eredménye az lett, hogy mégis csak otthon hagytam valamit, nevezetesen vadásztőrömet; de vizsgálatom azzal, hogy sem maczkóval, sem pedig agyaras tengeri csöszszel nem lesz találkozásom, ha pedig lenne is, fegyverem rendesen az élet utolsó zenéjét szokta eldörögni, s így aligha lesz szükség futásra vagy ökölharcra.

Pedig — valljuk be őszintén — ilyesfélének tartottuk legtöbbször ezt az egyesületet ezelőtt alig két évvel, mikor megalakult. Nem igen érdeklődtünk iránta, legfőleg rosz viczezeket csináltunk rá és azokra, a kik önzetlen lelkesedéssel felvették gondját az elhagyott gyermekeknek. — Nem is igen bízunk a jövőjében. Mert azt egyáltalában nem is sejtettük, hogy a számok ilyen megdöbbentő nagyságban állítják szemünk elé a magyar társadalmi életnek ezt az oldalát. Azt hittük: legfőleg 2—3 gyerekről van szó . . .

És ime a Fehér-Kereszt jövő évi költség-előirányzatában már 200 kis gyermek eltartásáról és felneveléséről, gondozásáról történik gondoskodás! — Csak hogy mindössze 7 éves életkorukig!

Ez az, a mi lesújtó és aggodalomba ejtő hézag és tökéletlenség az egész embermentés munkájában. A sülyedő hajót a tenger szörnyű zivatarában, emberfeletti erővel kivontatni a zátonyról . . . már-már a biztos kikötőben van . . . és ekkor egyszerre megint el kell bocsátani és a vak sorsra bízva, oda kell dobni a hullámok haragos szeszélyének! Valóban leverő és elkedvetlenítő kegyetlen kényszerűség.

Mert mi lesz azokból a megmentett apró emberkékből a 7 éves életkor után? Erre nem is jó feleletet keresni. Azt akarná a Fehér-Kereszt, hogy legyen mindegyikből hasznos tagja a társadalomnak, ott, a hol a sors keze kijelölte a helyüket: az iparos és a munkás osztályban. Amde ehhez az akarathoz, ehhez az okos, jó szándékhoz nincs meg a kellő anyagi erő. A Fehér-Keresztnak nincs módjában tovább gondozni az elhagyott gyermekeket, csakis 7 éves korukig.

Ez olyan tény, a mivel tisztában kell lenni a társadalomnak, mely ha önmaga nem gondos-

Ejfelre járt már az idő, midőn nehezen köhögő masinánk Rozsnyóra berobogott. N. főszolgabíró kedves barátom vendégszerető házában adtak éjjeli szállást, hogy azután kora reggel együtt menjünk a várva-várt vadászatra. A tágas kandallós szobában elhelyezkedve, vérmes remnyekkel hajtottam fejemet pihenésre, — de mi történt velem? — gondolataim nem hagytak nyugodni! Egyik képzelődés a másikat kergette agyamban, s olyanféle érzés vett erőt rajtam, mint mikor a deák leczkéjét nem tudja és a tanár már közel jár a névsorban a nevéhez . . .

— Lehetetlen itt aludni! Sőhajtok fel lázamban. Megelevenedik a szemközti lévő falon kiterjesztett szárnyakkal kitömött faldoboz. Hallom annak ketyegését, mint hívja párját szerelmi légyottra. Mig egy erősebb, hatalmas robajjal szál be, hogy fölvegye a harcot. A szoba falára rakott agancsok örült táncot járnak, s kisereteties zajban vész el lélegzetem . . . Hiba, csak nem vagyok képes aludni. Már fegyverem csöve előtt látom a maczkót, a pacsai pagony legfélelmetesebb örét, telém terjeszti csontos első lábait, vadkan csattogtatja és kőszöri előttem hegyes agyarait, érzem mint emel magasba ocsmány ormányával, s ha a fürge őzike robogása el nem tereli figyelmemet a veszélyektől, talán az ágyam közelemben lévő öreg kandalló tetejére üznek fel rémképeim.

Kissé megkönnyebbülve, félve, óvatosan nyitom ki szememet, s hála Istennek pisllakoló fénysugarak hatolnak be a szomszéd ebédlőből. Óramra tekintek. 5 óra. Nem messze az indulás ideje! Kis idő múlva belép a huszár, ki előbb pompás reggelihez terített, hogy öltözködésre kósszon. De nagy ámulatára megelőztem, mert már félig öltözködve talált és kívánt jó reggelt. Szívélyesen fogadtam üdvözlését, s egy szóval sem mertem volna elárulni, hogy bizony én nem aludtam.

.. Gyorsan öltözködve, alig pár percz múlva a reggeli-asztalnál üdvözöljük N. barátommal egymást, kinek első szavai voltak: — Hogy aludtál? — Köszönöm kedves barátom, igen jól! Csalafintosan mosolyogtam egyet, egymásra köszöntöttük a valódi cognacot és elhelyezkedtünk a jó négy ló után akasztott „félfedelűben.“ Hajtás Várallyára! Ezzel Jóska közzé tapintott a négyessel a táltosoknak és alig 25 percz alatt már Várallyán voltunk.

6 és fél órakor volt a találkozó az uradalmi köz-

odik tovább a megmentett emberi lelkek jó erkölcsben és istenfélelemben való neveléséről, hát ez a társadalom maga vállalja a legnagyobb kárát, mert a nyakán marad egy évről-évre szaporodó olyan elvadult tömeg, a mely felnövekedve mint a dudva, bizony nem nagyon fog alkalmazkodni a társadalmi rend vagyoni és életbiztonság követelte törvényeihez.

A mit tehát a Fehér-Kereszt nemes buzgósággal megkezdett, azt ugyancsak az egyesületnek szemmel tartása és folytonos érdeklődése mellett, magának a nagy társadalomnak kell tovább folytatnia.

Azok a gyermekek elvégre intézetekben végefogytik nem nevelkedhetnek. Ha lenne — a mi nincs — elegendő árvaházunk, abban is csak 12—14 éves korukig maradhatnának. Egyszer, valamikor csak ki kell őket dobni az életbe. Ezért tehát a családi kör melegét nem nélkülözhetik. Ott nevelkedhetnek csak emberrény-emberré.

Az a terv, a mi a Fehér-Kereszt közgyűlésén felszínre került, hogy a vármegye területén levő nő-egyletek vegyék gondozásba a 7 éven felüli gyermekeket, tervnek szép, de gyakorlatilag csak olyan kivihetetlen, mintha a Fehér-Kereszt önmaga nevelné tovább a maga árváit. A nő-egyleteknek meg van a maguk alapszabályszerű működési körük, anyagi erejüket ennek a keretben helyezték el már régidőktől óta, azt onnan már aligha lehet kizimozdítani. A kétféle rokonegyesület csak egymás mellett haladhat és legfőleg erkölcsi támogatásban részesítheti egymást. Ez is valami. De nem minden. Mert nemcsak a nőegyleteknek, hanem az egész társadalomnak át kell hatva lenni attól az emberies gondolatától, hogy az elhagyott gyermekeket a 7 éven felüli korban sem szabad a vak sors rideg szeszélyeinek kitenni, hanem gondozni kell to-

ponti irodában, hová kellő időben megérkezve Hodinka igazgató ur és Mayer erdőmester ur fogadott bennünket a legszivesebben. Kis negyedóra múlva örömtől kigyult arezokkal uradalmi fogatok szállítottak bennünket a kanyargós pacs-patak mentén Pacsára, a hol már felkészülve várt S. főerdész ur, s bájos neje sietett töpörtös pogácsával bőven ellátni bennünket a vadászatra. Pacsától a 30 tagból álló társaság már gyalog-szerrel, csendes beszélgetés között tette meg az utat, mely időt igyekeztem én kihasználni arra, hogy a főerdész úrtól a vad állományok és különösen a félelmetes maczkók zavartalan otthonát kitudakoljam. — Ő nem is vonakodott előttem eltitkolni, hogy bizony itt laknak medvék, sőt ha még nem álmosok, szerencsénk is lesz hozzájuk. — Nem kérek a szerencséből! Gondoltam magamban és siettem áttérni a szelid őzikékre . . .

Sűrű bozóttal benőtt vágásnál állapotunk meg, melynek meredek oldalát sebesen rohanó ezüstös hullámu esermely a „Tatar“ patak szegélyezte. Az első hó és a meglepőesen selymes sulya alatt beroskadt bokrok áthatolhatatlannak mutaták e területet, mig fejünk felett az egy pár méternyi magasságban terengő borús kőréteg egy égi tolyóhoz hasonlított, melynek hullámai mindjárt nyakunk közé szakadnak — Csend volt a rengetegben. A legesekélyebb zaj sem tett bennünket idegessé, csupán a kis esermely ismerős csobogása jelezte, hogy a nagy mindenség gépezete működik.

Gondosan, a legnagyobb figyelemmel állított el bennünket a főerdész ur. En a völgyből a meredek lejtőn kifelé számítva, mint 7-ik puskás egy régi elhagyott erdei oldalra jutottam, honnan minden oldalra pompás kilátásom volt a kilövésre. Maczkót vagy sörtevadát e helyen nem vártam, de abban egészen biztos voltam, hogy a czirnos vad czieza, vagy a ravasz róka koma, ha hajtásba téved e helyen, biztosan meg fog keresni.

Kürt-szó rezgette meg dobhartáimat, s tisztában voltam vele, hogy megkezdődött a hajtás. Remegve szoritottam keztyütlen didergő kacsoimba fegyveremet, s vártam mit szánt nekem a sors. Mig így a szenvedélytől felizgatott kebellem lélegzetem t is elfojtottam, — az alatt a magasabbra emelkedett fényes arcu nap sugaraitól megtámadott kő menekülni igyekezett s a völgybe ereszkedett alá, így beburkolva alsó szomszédjaimat, már a legközelebbi puskást is eltakarta előlem. — Derült égből nyílt meg felettem, melynek tiszta azur

vább — akárhogy, — hogy felnevelődjenek hasznos munkakerékké.

Hogy miként történjék az embermentésnek ez a további munkája? — azon érdemes gondolkodni. Talán egyes családokhoz való örökbe adás által vagy másképen . . . A kinek jó eszméje, mentő gondolata lesz, majd elmondja ki-ki a maga helyén.

Egy bizonyos: az, hogy a társadalmi közönségnek szegyenkezve kell elbujni azon fényes eredmény elől, a melyet a Fehér-Kereszt egy évi működéséről szóló jelentése felmutat. A számok a meggyőző adatok erejével beszélnek s e beszéd elől nem lehet többé füleinket bedugnunk. A Fehér-Kereszt erősiténünk kell minden rendelkezésünkre álló társadalmi eszközzel és egyelőre főképp az által, hogy tagjainak sorába mentül nagyobb számmal beiratkozunk.

A többi aztán magától jön.

R.

Zászlóbontás.

Nem politikai, hanem ipari zászlóról van szó, mikor feljegyezzük azt a nevezetes eseményt, hogy városunk villanyvilágításának és ezzel kapcsolatban egy iparvállalat létesítésének ügye abba a stádiumba lépett, hogy a szűkebb körü értekezlet tagjai: a pénzügyintézetek az első nagy tanácskozáson beválasztott képviselői aláírásukkal ellátott felhívást tesznek közzé, melyben a részvények jegyzésére szólítják fel a nagy közönséget.

A helyesen megfogalmazott és az eddigi mozgalmakat tárgyilagosan fejtegető körösvényt az ügy fontossága miatt is egész terjedelmében következőkben közöljük:

„Városunk területén, — a gyári ipar fellendülése óta — a megélhetési viszonyok kedvezőtelenebbé váltak; a régibb időben kézimunkájából tisztességesen megélni tudó, sőt vagyon gyűjtési képes kisiparos háttérbe szorult a gyárilag olcsóbban előállított szükségleti cikkek versenyzése mellett; s több más kedvezőtlen körülmény is közben játszott ahhoz, hogy ma nagy általánosságban az elszegényedés lehangoló tünetei mutatkoznak.

Ugy a város közönsége, mint a majdnem hasonlóan gondolkodó megyei nagy közönség is, ha mindennapi szükségletének fedezése után, — megtakarítani volt képes valakit, — azon összeg számára, egyetlen értékesítési módot ismert: Elhelyezte azt gyümölcsözés végett a pénzügyintézeteknél.

Evtizedek hosszú során keresztül a pénzügyintézetek jelentékeny eredményeket értek el, vagyis, tekintélyre tettek szert, a tőkének megbízható őrizői voltak kétségtelenül, de ipar és kereskedelmi érdekek megfelelő mértékben nem tudtak támogatói lenni, ily irányú tevékenységre nagyrészt csak ismeretlen emberek vállalkoztak, kiknek részére nem állhatott rendelkezésre a tápláló pénzerő, a kölcsönbírálat tárgyilagosa szigorú kevéssé ismert vállalkozók óhajtott támogatását nem engedte meg.

Mindenki óhajtotta ezen szomorú állapot megváltoztatását; de tenni a kedvező fordulatért nem tudott senki semmit; legtöbben a fogyasztó közönség növelésétől reményltek mindent; a városba katonaság behozatala lett sokaknál mindennapi imádság tárgya; ehhez kötvé a jövőbeni boldogulás minden vágya és reménye; arra pedig csak nagyon kevesen gondoltak, hogy minden mesterséges támogatásnál sikeresebb, eredményesebb lehet a vállalkozni merő becsület és szor-

galmas munka, az ipar, kereskedelem iránti melegebb és tevékenyebb érdeklődés, még akkor is, ha az csak az itten élő és városunkban megforduló közönség mindennapi szükségletének a kielégítésével foglalkozik.

Szélesebb látókörrel bíró emberek régen keresték az alkalmat és lehetőséget arra, hogy az ipar és kereskedelem fellendítése érdekében megtegyék a kezdeményezést. Történt is több kísérlet, de meghiúsult valamennyi, elháríthatatlan akadályt képezett a tőkehiány mindeniknél.

Lassanként megérlelődött a köztudatban azon igazság, hogy a pénzügyintézetekben összehalmozott tőkék megmozdítása nélkül minden fáradozás hiábavaló; de az intézetek maguk is utalva lettek arra, hogy a jövő fejlődés számára új alapról gondoskodjanak, mert a hitelképesség erősen kimerült, a földbirtok legnagyobb része túlságosan megterhelődött, az üzleti hitel majdnem megszűnt látszik; nincs élet, nincs vállalkozás, mely hitelképesnek elfogadható volna. A pénzügyintézetnél nagyobb ovatosság szükséges, mint a milyen előbb elégséges volt, és ha meg kellene állni a pénzügyintézetek forgalmának, új élet, új vállalkozás, új tevékenység nem keletkezik.

A három helybeli pénzügyintézet és ezekkel együtt az összes tehetőbb tagjai közönségünknek a fent előadott gondolkodás által vezéreltetve határozta el, hogy behozzák városunk területére a vilamos erőt, mely legalább is egy emberöltőre minden vállalkozás mozgató tényezőjének ígérkezik, s melynek értékesítésére feltétlenül biztonssággal számítani lehet.

Elsőrendű életszükséglete mindenkinek a világítás, e végett nyereszkesdni óhajtó vállalkozók hosszú idők óta ostromolják úgy a város előjáróságát, mint vezető embereit; az általuk bemutatott és megvizsgált számítások teljes biztonssággal adják meg az alapot arra, hogy az ipari célokra befektetni óhajtott 200,000 korona már ezen egy foglalkozási ágból megkapja tisztességes kamatját.

Nincs hasonló nyereszkesedés a vállalkozás útjában, nem akar divatos és alig megérdemelt jutalmat elsajátítani a befektetni kívánt tőkéből senki; a pénzügyintézetek adják a tőkét, megelégszenek annak egyelőre szerényebb kamatával, nem zárnak el a vállalkozástól senkit, 200 koronás részvénytel tulajdonosa lehet a vállalatnak mindenki, vehet részvényt tetszése szerint, a ki csak akar; megkapja a pénzügyintézetek támogatását előnyös módon a részvény szerzéséhez is, a jobb világításért mindenki részben maga magának fizet így; a közönség saját munkájára áll, mint szilárd alapra bevisszük az új vállalkozásba tisztességünket, — munkánkat, részben vagyონunkat azért, hogy a minden oldalon mutatkozó szükség orvosolva legyen, — s az utánunk induló munkások ezrei velünk együtt, biztos megélhetési alapot és kereseti forrásokat kapva velünk együtt teremtsék meg a város szebb jövőjét.

A villanyosság, mint erő a nappali órákban keresni fogja a használat módját; biztos számítások alapján foglalkoztatni fogja azt maga a részvénytársaság, nem lesz kockázattal semmi, szilárd lesz az alap; nem fog türelmetlenség hajtani senkit, erős meggyőződésünk, hogy a tervehetett iparvállalat minden irányban kellő eredményt fog hozni.

A villamos világítás — egyelőre a nappali órák megfelelő kihasználásáig — drágább lesz a petróleumvilágításnál talán egyharmad részszel, eltekintve azonban attól, hogy a többletfitést mindenik részvényes önmagának adja, biztosabb, jobb lesz a világítás az eddiginél, s meg lesz teremtve az alap úgy egyeseknek, mint a város egész közönségének a vagyonosodás terén előhaladása számára.

A villamos erő minden kisiparos műhelyét a gyárak versenytársává teszi, általa gyorsabbá s olcsóbbá válik a készítése minden iparcikknek. Az alapító intézetek megbízottjai biztos tudomást szereztek arról, hogy a villamos erő behozatalára mindenik szorgalmas kisiparos állami segínyt kaphat, melyet gépek, eszközök beszerzé-

sére fordíthat, s a melyről nem kell kamatot fizetnie senkinek; — tisztelettel felhívjuk ezen körülményre kisiparos polgártársaink figyelmét, s készségesen felajánljuk, hogy ezen állami segély megszerzése érdekében őket minden költség nélkül támogatni fogjuk, kérvényeiket az általuk bemandandó adatok alapján összeállítjuk, s megfelelő ajánlattal illetékes helyre felterjesztjük.

Aláírási ivatek ki lesznek téve mindhárom helybeli pénzügyintézetnél, azontelki a megyében székelő minden ismert más pénzügyintézetnél is, a pénzügyintézetek elfogadják, nyugtázzák az aláírt összegeket.

Aláírások folyó évi márczius 15-éig fogadtatnak el. Az alakuló közgyűlés — tekintet nélkül az aláírók számára és a jegyzett összegekre — folyó évi márczius hó első felében meg lesz tartva.

Öszintén óhajtjuk, hogy a város fejlődését és saját boldogulásunkat célzó nemes és szép munkából ne maradjon ki senki.

Az érdeklődőknek minden irányban s bármikor teljes felvilágosítást adnak a helybeli pénzügyintézetek, s különösen az aláírtot megbízottak.

Országszerte ünnepeltük legközelebb egyik nagy emberünket, nagy költőnket: Vörösmarty Mihályt.

Vállalkozásunk egy tőle maradt szép mondást irjelige gyanánt kibontott zászlajára.

„Hass, alkoss, gyarapíts! s a haza fényre derül.“ Ezt akarjuk tenni, ilyen irányú tevékenységhez kérjük a mélyen tisztelt közönség szives hozzájárulását.

Rimaszombat, 1901. január 10.

Hazafias tisztelettel

Molnár József, Samarjay János a rimaszombati takarékpénztár nevében; — Ifj. Sütő István a gömörmegeyi nép- és iparbank nevében; — Dr. Cziner Miksa a gömörmegeyi takarékpénztár és hitelbank ügyésze.

Fehér-kereszt.

Az országos Fehér-kereszt és lelenczház-egyesület gömörvármegyei fiókjának közgyűlését folyó hó 14-én tartották meg Bornemisza Lászlóné és Hámos László főispán elnöke mellett a vármegyei ház kis termében, a hol a nő és férfitagok közül meglehetősen nagy számmal jelentek meg.

Bornemisza Lászlóné lendületes szép szavakkal üdvözlőlvén a megjelenteket, felkérte Dr. Löcherer Tamás igazgatót az évi jelentés előadására.

A nagyérdemű jelentés szóról-szóra így következik:

Tisztelt közgyűlés!

Ugy látszik, a XX-ik század főirányelvét mégis a társadalmi nagy ellentétek kiegyenlítése, a szociális bajok megszüntetése fogja képezni. Az általános műveltség terjedése az emberi szívet fogja képezni, nem az erős eszot, izmot és számító agyvelőt, melyek eddig XIX századon át folyton csak az enyém, tied és övé között a gyilkolót acélt tartották az emberiség jobbiban a folytonos egymás elleni harcban. Nem szelidült, nem lágyult el az emberiség karja, hogy keblére vonja az erős, a gazdag az erőtlent, a gyöngébbet, a szegényt. Világteremtése óta így van maig, dúló a harc a létért és csak most érett meg az emberiség arra, miszerint azt fölismerje, hogy a Mindenhatónak semmi esetre sem lehetett az a ezélya az emberiséggel, hogy egymást ölje és gyilkolja.

Jézus tana a szeretet mindekkoráig nem birt annyira megerősödni, lábra kelni, hogy ott, a hol az élet viszontagsága kezdődött, ne a megélhetés és élni hagyás, hanem a kapzsiság dülése és a vad erő tiporja le a kevésbé védekezni bírót, a kinek pedig szintén élni kellett.

A művelődés terjedésének lehet sok az árnya, de az határozottan fényes jelene, hogy a társadalomban ma az adáz harcok megszüntetése, a seregek lefegyverzése,

kék tengerébe belemélyedt tekintetem, s szépi határon elterülő gazdag fenyvesek legpazarabb szinpompája kötötte le figyelmemet.

Drrr. Drrr . . . erős durranás rázta meg a levegőt, s százszerosan verte vissza a tulsó hegyoldal az idegen hangot. Lázás izgatottsággal kaptam fegyveremet, s épp az ellenkező oldalon, a hová nem figyeltem szökött át két drb. őzike, szerencsésen lövés nélkül, míg a harmadik az erdei társaságtól kinos, gyászos vergődéssel és keserves nyögéssel jelezte, hogy a felettem álló főerdész ur golyója most is jól talált.

Ezzel az első hajtás eredményesen befejeztetett.

11 óra felé járt már az idő, midőn a völgybe levonultunk, hogy egy újabb hajtáshoz sorakozzunk. — A köd is elrebbent, az idő megenyhült és már hallottuk az apró czinkék pipegését; — a mely hang a vadászt igen megörvendezteti, mert életet és mozgást jelez.

Szűk völgyön a tekervényes patak mentén haladtunk fölfelé az uhornai pagonyba, a hol már disznók is tartózkodnak és biztosra vették jelentkezésüket. Még lélekzetet sem mertünk venni, hogy valami nesz el ne zavarja a makkos pecsenyét, ha pedig elköhintette magát valaki, no azután az hallgatható. — Egy völgy torkolathoz érve, három felé is ágazott az erdei szekér-út, az elágazás középpontjában pedig egy öreg bükk terpeszkedett; melynek oldalába üveg alá vágott Mária képintette a vadászt itt a rengetegben is Isten dicséretére.

Megvallom, e kép láttára olyan érzés fogott el, mint a templomban, sőt midőn széjjel tekintetem s látam a Teremtés nagy alkotását remek összhangban, az ábitat bennem még fokozódott; mert a természet nagy templomában állottam az Isten szabad ege alatt eltörpülve, s gyengének érezve magamat. . . ! Egy földrengés, vagy csuszamlás, egy vihar! . . . ! És a természeti erő, a hatalmas sziklák, az ég felé meredő sudarak úgy tesznek semmivé, miut egy parányi férges.

Megemltem a szent kép előtt kalapomat, s önkéntelenül rebegték el ajkaim dicséretessék a Jézus Krisztus! Uram adj erőt és szerencsét. . . !

A keresztutról az egyik völgybe kanyarodtunk be a főerdész ur vezérlete alatt. Hideg éjszakai szél ütődött arcomba, s egyik-másikunk nem volt rest a bélelt felső kabátot is felhuzni. Két oldalt letarolt fiatal vágás terül el, helyenként keresztbe fektetett fenyő törzsek jelzik, hogy már közeledünk a fenyők örök-zöld birodalmához, a meredek pusztá oldalakon, melynek gerincze az ismét

felemelkedő köd nedves köpönyegébe burkolózva rejtőzködik el szemeink elől — apró csermelyek kigyóznak le a völgybe, melynek kristály vizéből csak imént hűtötte le szomját egy agancsos bak, de szerencsétlenségére; mert H. barátunk golyójától találva, utolsó utját tette meg ide le a völgybe és vissza többé nem.

Fürkésző tekintettel kerestem be a letarolt meredeket, vajjon hol pillantanék meg egy legelésző őzikét; de sehoh nem volt látható, a hideg szél a fenyők alá űzte e kecses vadakat. — Kis időre megállapodtunk és cognaccal igyekeztünk a hideget tűrhetőbbé tenni, míg az erdőörök és hajtók ez alatt vagy 2—3 kilométernyire előre mentek. Már alig vártam az időt az indulásra, mert bizonyos titkos sejtelmeim voltak, míg végre megadták a jelt az indulásra. — Nem sokáig kellett haladnunk, s 2 völgy torkolatánál 2 részre osztottak bennünket — az egyik fele a társaságnak a balra beágazó tágasabb völgybe lett vezényelve, míg én 13 puskással a jobbra eső szűk völgyecskebe, a melynek aljában egy sekély vízű patakka párhuzamosan feltéle haladó szekérúton lettünk elállítva — Hogy hányadik számot kaptam itt a sorban, meg nem jegyeztem, — annyi azonban bizonyos, — hogy a helyet, hol puskázní fogok, előre suggeráltam magamnak. Az ut felett egy tisztást pillantottam meg, melyen keresztben hevert egy szél által ki-döntött fenyő, a legjobb takarást sőt védelmet nyujtva a gyökerei közé tapadt ragacos föld tányérral. Ez volt az a hely, melyet én számomra a legbiztosabbnak gondoltam, — s hála az égnek, — a főerdész ur is ezt jelölte részemre.

Illedelmesen megemltem kalapomat, s a legnagyobb eszben és körültekintéssel húztam meg megam rejtékembem. — A tulsó oldalra, a zavart területre nem a legjobb kilátás kínálkozott, — de oldalra kissé lenn az uton 5 vagy 6 drb. öreg fenyő állott egy csoportban, mely helyet véltem én annak mindjárt az első pillanatra, hol maczkóm álmosan meg fog jelenni. — A puskások elállottak, ismét kürtszó jelezte a hajtás kezdetét, fegyveremet 2 biztos futóra töltöttem, s vadász-pipámat előhuztam; hogy a rettenetes maczko valahogyan közel ne tisztelegjen nálam. — A hajtás közeledik, a szél süvit és vékony eszímám mondhatom, csak kutya szegényen állja meg a havat. — Kis idő múlva tompa durranás jelzi a tulsó oldalon, hogy már a hajtók közelednek, felettem pedig felreppentett cser-szajkó éles károgással adja tudtomra, hogy veszély közeledik. A szajkó jelad-

sában még soh' sem csalatkoztam — így egészen biztos voltam most is benne, hogy már nem messze van, a kinek én bérére leskelődöm. — Tágult tudóval szaporázom pipám szívását, de ez sem használ; mert a közeli pillanatban a hajtók „vigyázz!“ kiáltására egy hatalmas sötét színű vadat látok első szomszédom E. erdőmester felé rohanni. — Az én medvének vélt vadam rossz helyre igyekezett, mert az erdőmester egy vékony expressz golyóval legott jobb lapocskán figyelmeztette, s így azután irányt változtatva, sebes iramban ugrott ki az én általam előre megjelölt fenyők közé. — Az utolsó pillanatig mindig nem voltam vele tisztában, maczko-e vagy disznó? csak midőn hosszú ormánvát égnem emelve az utra kitoppant és egy kamarára irányzott lövéssel fogadtam, lettem abban bizonyos, hogy az disznó. — Nem lépett ő kelme többé egy tapodtat sem, lövés után eldőllött, s szokailan hörgéssel jelezte végperceit. Abban azonban nem bíznán egészen, vajjon utolsó vergődésében nem óhajt-e még velem közelebről ismerkedni, míg a hajtók be nem érkeztek, csendesen hagytam kiszervenéni.

Egy pár puskalövést a nagy mámorban még hallottam, de hogy mi esett ezen hajtásban, azt ma sem tudom. A jó pacsanyok megkapták két lábát az én makkos disznómnak s nagy örömmel szánkáztatták le a tanyára. En pedig fegyverem vállamra dobva, mély gondolatokba merülve kullogtam utánuk azon töprengve, hogy ennek folytatása is lehet. Kellő komolysággal jelentem meg a tanyán és úgy adtam a történeteket, mintha a zsákmány egyáltalán nem érdekelné, gondolva, hogy ez által elterelem a figyelmet a megcsapástól.

— Lött-e már több disznót? — kérdi a főerdész ur.

— Kérem akármennyit! — Ezzel megtépázta sör-téjét és a kalapomhoz tüzi.

— Nem oda Buda! — Szólat meg H. Józsi bácsi és Hódinka igazgató ur.

— Hol a diploma? — Erre egész koncertben szólalnak fel: hol a diploma?

Nem használt ez egyszer a komolyság. — No Pesta, most szedd össze magad.

Hivatkoztam én legalább 10 emberre, de a jelen-voltak közül egyre sem hívathozhattam, mert bizony. mi türes, tagadás, még én disznót nem löttem, csak hibáztam.

Zavarom rögtön megértették, az igazgató ur kiadta a rendeletet:

a közös jólétnek szelid uton való elérésére törekszenek a jobb elmék.

És milyen boldogító tudat ez most, hogy minden téren az életre egyformán jogosult teremtményei az Istennek egyformán érzik annak igazságát, hogy a kölcsönös szeretet teheti csak az emberiséget boldoggá, olyaná, a milyennek a bölcs teremtő óhajtotta, hogy legyen.

Egyik tér, a melyen mozognak ezen általános elv megvalósítása felé vezet bennünket is. Társultunk, hogy az erős a gyöngét, a vagyonos a szegényt segítse. Az isteni gondviselés régi akarata teljesül! Az idők folyamán megérett az eszme az egymás boldogítására, az egymás segítségére. Ime, a társadalom jószívű elemét megérti a vezetől állam, törvényt hoz, hogy a vagyonos köteles áldozatot hozni a nyomorúságnak enyhítésére, az elhagyottaknak segítségére s kiveti a betegápolási adót.

Vajjon nem büszke-e a mi öntudatunk, hogy mi ezt önként tettük és tesszük meg most is? Van-e magasabb érzelme, mely vetekedhetik a jócelemeket? Bizonyára nincs! És ha ez így van, akkor nyugodtan számolhatunk el vele, mert örömmel és benső megelégedéssel tölt el mindnyájunkat, ha most egy évi működésünk eredményével a következőkről vehetünk tudomást:

Méltóztatunk tudni, hogy az államnak mult évi rendeletével a 7 éven alóli gyermekek gondozásáról kiadott intézkedése folytán gyermekmenedékházunkkal kapcsolatban egyesületünk államilag lett megbízva azzal, hogy kerületi központját képezze az országos Fehér Kereszt- és Lelencezház-egyesületnek, melynek igazgatójával igénytelen személyem jelöltetett s neveztetett ki a központ által.

Ezen intézkedés folytán megkerestettek vármegyénk összes lelkészei, papjai, hogy a vármegye területén lelki gondozásuk alatt lévő elhagyottak és árvákat segélyezés végett jelentsék be.

A fölhívás mindenütt élénk elismerésben s örömmel fogadtatott, s nap-nap mellett érkeztek egyesektől, körjegyzőktől, lelkészektől a jelentések. Miután azonban azt elbírálni, hogy valaki rászor-e a segélyre, a törvény a járási főszolgabírói hivatalra bízta és ezen hatóság sokakat nem talált elhagyottaknak, s a kérelmezők közül csak azok vétettek fel intézetünk segélyezési körébe, a kik tényleg árvák vagy szülők keresetképtelensége miatt elhagyottaknak voltak tekinthetők.

A folyó évben gyermekmenedékházunk a volt kir. járásbírósi helyiségekbe költözött, a hol négy szoba és egy nagy előszobában egyelőre elég kényelmes elhelyezést találhat huz ágyon a csecsemőkkel a dajka. A központ ágyainkat ugyanis tizzel megszorították s egyesek adományából is szaporították kis ágyaink számát, ma 30—40 csecsemőt is — bár szűken — de elhelyezhetünk, s ma is 22 kis, egy éven alóli gyermeksergünk van.

Felvettünk gyermekmenedékházunkba ez év folyamán egy éven alóli gyermeket 45-öt. Ezek közül volt anyjával együtt 29; anyja nélkül dajkaságban volt 16; kivitt az anyja magával 7-et; kiadtunk további gondozásba telepeinkre 8-ot. A fölvettek között volt 18 fiú és 27 leány; 20 róm. kath., 8 ref., 7 evangélikus, 1 izr. Meghalt 5, még pedig veleszületett gyöngeségen 1, gyermek-aszályban 1, hörghobban 1, hörghurutban 1, eskóiban 1. Intézetünkben 2, a kórházban 2, a vidéken 1. Betegeskedett hörghurut és bélhurutban 12. Ezek azonban mind jobban vannak.

Gyermekmenedékházunk 105 alkalommal részesült azon szerenésében, hogy jószívű hölgyek és urak meglátogatták elhagyottainkat, s ezek között meglátogatta 13 alkalommal Nagy Ferenczné öngyásága, 11-szer dr. Lichtschein Adolfné és Kern Adolfné öngyáságaik, 7 alkalommal Bornemisza Lászlóné öngyásága, 5 alkalommal Fülöp Bóniné öngyásága és dr. Kármán Aladár ur, 4 alkalommal Eperjessy Józsefné és Széplaky Lajosné öngyáságaik, 3 alkalommal Baksay Istvánné, Stolcz Mártonné, Vozáry Györgyné öngyáságaik, 2 alkalommal

— Az aljegyző ur feküdjön le, s fel kell avatni! Hasztalan volt védekezésem.

— Hiszen kérem a disznót az erdőmester ur lötte! Nem használt semmi. Megadtam magamat. Választottam keresztzülket, a disznóra szépen ráfeküdtem, két markos erdőőr megragadta végtagjaimat, s H. L. és N. bácsik illetve barátaim tartalmas rímek dörmögése mellett olvasatlanul rámbegédültek.

Reám ez az experimentum kissé csipős és fájdalmas volt, de annak szerfölött örülök, hogy ez által az ott jelen voltaknak kellemes mulatságot szerezhettem. A keresztzöl ezel még nem volt befejezve, felforralt borral teletöltötték a poharakat és barátságos kocczintás és kézfogással vadászszá avattak. L. bácsi pedig, legőregebb keresztapám, a kiérdemült vén jáger nyg behörpintett, hogy tulajdon keresztfiának kellett őt hazafelé támogatni.

Igy végződött az első nap és következett a második, a mely már eseményekben szegényebb volt az elsőnél, mert keresztzöl nem történt.

Meg kell azonban emlékezni az estebédek lefolyásáról és K. főerdész ur másnapi vendégszeretetről, a ki kifogyhatatlan egészséges humorral igyekezett a társaságot mindvégig derült kedélyben tartani.

Vadászat után a faluban az uradalom társaságában izletes ebédet és italt szolgáltak fel, hol még felköszöntökben sem volt hiány.

Valóban páratlan az a figyelem és vendégszeretet, melyben minket az uradalom igazgatója és tisztikara részesíteni szives volt. Még kalábrászról is gondoskodtak, s úgy intézték a játékot, hogy a vendég nyerjen. — Én gyenge kártyás létemre meglehetősen erős kompániába, keresztzölök közé keveredtem, s az uti költséget, ha még egy este ott maradhatok, ki is nyerem. De nem csoda, mert L. bácsi, a főjáger, ki vagy 7 özet elhibáztott, e mellett még magára is játszott, — bosszuságára az igazgató urnak meg H. bácsinak,

Vigasztalom őket azzal, hogy jövőre, ha az Isten élte és meghívna vadászni, L. bácsit más kompániába tesszük és kevesebb „Glühweint“ adunk neki!

Most pedig a szives látásért köszönetem kifejezve, maradtam

vadász üdvvel!

Bodor Árminné, Benedek Gyuláné, Frank Adolfné, Ethey Aranka, Lokesánszky Endréné, Lukács Gézáné, Molnár Lajosné öngyáságaik, 1 alkalommal Bánhidya Mariska, ifj. Süteő Istvánné, Török Jánosné, id. Süteő Istvánné, dr. Kármán Aladárné, Saxinger-Ethey Erzsébet, Ternyey Jánosné, Bodon Józsefné, Bornemisza Istvánné, Hámos Lászlóné, Lengyel Györgyné, Instítórisz Endréné, Folyami Kálmáné, Jakabfalvy Béláné, Marton Jánosné, özv. Szabó Károlyné, özv. Kellner Péterné, Buza Jánosné, Molnár Józsefné, Madarassy Gyuláné öngyáságaik, Tabódy József es. és kir. kamarás és dr. Szabó Mihály a Fehér-Kereszt egyesület orvosa, a kiknek szives érdeklődésüket fizesse meg a Mindenható.

Az egy évet betöltött gyermeket tovább gyermekmenedékházunkban nem tartván, kiadtuk telepeinkre dajkaságba azon 276 gyermektartásra vállalkozókhöz, a kik a vármegye területén lehetőleg a vasuti vonal mentén fekvő községek, városokból e végből a telepfelügyelő orvos uraknál jelentkeztek, s kiknek lakását, körülményeit telepeink orvosa gyermektartásra írásbeli bizonyítvánnyal alkalmasnak igazolta.

Ilyen telepet szerveztünk *Rimaszombat*on, a hol ez ideig 36 gyermek van eltartáson kihelyezve dr. Kármán Aladár teleporvos ur felügyelete alatt. Továbbá *Pelsüczön*, hol ez ideig 6 gyermek van dr. Gescheit József teleporvos ur felügyelete alatt kihelyezve;

Murányhatán 2 gyermek dr. Posevitz Albert teleporvos ur felügyelete alatt;

Jolsván 3 dr. Hönsch Géza teleporvos ur felügyelete alatt;

Tamásfalán 5 gyermek dr. Bleier Leo teleporvos ur felügyelete alatt;

Feleden 1 gyermek dr. Borszéki Ármán teleporvos ur felügyelete alatt;

Baracznán 1 gyermek dr. Goldblatt Géza teleporvos ur felügyelete alatt;

Szalócson 3 gyermek dr. Gescheit József teleporvos ur felügyelete alatt;

Berezstén 3 gyermek dr. Rúber József t. o. ur felügyelete alatt;

Kövecsesen 4 gyermek dr. Goldblatt Géza t. o. ur felügyelete alatt;

Csucsomon 1 gyermek dr. Rúber t. o. ur felügyelete alatt;

Csetneken 6 gyermek dr. Drachslér Adolf t. o. ur felügyelete alatt;

Szinobányán (Nógrádm.) 1 gyermek dr. Svehla Gyula t. o. ur felügyelete alatt;

Nyustya-Likéren 2 gyermek dr. Sailer Károly t. o. ur felügyelete alatt;

Recskén 1 gyermek dr. Goldblatt t. o. ur felügyelete alatt;

Méhíben 1 gyermek dr. Goldblatt t. o. ur felügyelete alatt;

Horkán 4 gyermek dr. Gescheit t. o. ur felügyelete alatt;

Putnokon 3 gyermek Schwartz Ármán t. o. ur felügyelete alatt;

Tornallyán 3 gyermek dr. Goldblatt t. o. ur felügyelete alatt;

Sáncfalán 1 gyermek dr. Gocso Gusztáv t. o. ur felügyelete alatt;

Sajótelezden 1 gyermek Schwartz Ármán t. o. ur felügyelete alatt;

Hosszúszón 1 gyermek Velki Károly t. o. ur felügyelete alatt;

Fügén 2 gyermek dr. Goldblatt t. o. ur felügyelete alatt;

Susán 1 gyermek dr. Molnár Ferenc t. o. ur felügyelete alatt;

Málna-Patakon (Nógrádm.) 2 gyermek dr. Svehla Gyula t. o. ur felügyelete alatt;

Malakón (Zólyom) 1 gyermek dr. Kostyalik t. o. ur felügyelete alatt;

Sajópüspökön 2 gyermek dr. Schwartz Ármán t. o. ur felügyelete alatt;

Rimaszéczen 1 gyermek dr. Molnár Ferenc t. o. ur felügyelete alatt;

Salgó-Tarján (Nógrádm.) 1 gyermek dr. Lövinger t. o. ur felügyelete alatt;

Lekenyén 1 gyermek dr. Gescheit t. o. ur felügyelete alatt;

Czövekfalán 1 gyermek Neumann t. o. ur felügyelete alatt;

Havván 1 gyermek dr. Molnár t. o. ur felügyelete alatt.

Összesen lett tehát 32 községben kihelyezve 102 elhagyottnak kimondott gyermek. Még pedig 56 fiú és 46 leány. 0—1 éves 11; 1—2 éves 19; 2—3 éves 20; 3—4 éves 17; 4—5 éves 16; 5—6 éves 11; 6—7 éves 8. Ezek közül meghalt 2 fiú 2 leány; -- kik között volt egy éves 4; összesen volt tehát egyesületünk gondozása alatt 147, kik közül jelenleg maradt felügyeletünk alatt 129.

Minden kihelyezett gyermeknek még egyes jó lelkű urnókat kértünk fel arra, hogy alkalomilag, ha tehetik, legyenek kegyesek alkalomadtán meglátogatni a gyermeket s esetleg ha a gyermek-tartónál nem olyan bánást tapasztalának, a milyen a körülményekhez képest elvárható lenne, arról bennünket értesíteni sziveskedjenek. Fölkértük erre Zehery Lászlóné. dr. Lichtschein Adolfné. Kalla Mihályné. Vozáry Györgyné. Nagy Ferenczné. Bodon Józsefné. dr. Cziner Miksáné. Molnár Józsefné. Kern Adolfné. Fülöp Benjaminné. Cseh Istvánné. Istók Józsefné. Ethey Aranka. Bodor Árminné. özv. Folyami Kálmáné. dr. Szeless Ödönné. Baksay Istvánné. Hevessy Bertalanné. Kubinyi Bertalanné. özv. Marikovszky Istvánné. dr. Zehery Istvánné. özv. Perjessy Lajosné. dr. Valentinyi Dezsőné. Bodor Lászlóné. Brauner Gyuláné. Stolcz Mártonné. Eszényi Gyuláné. Szabó Józsefné. Jakabfalvy Béláné. Basilidesz Gusztávné. Molnár Lajosné. Vinis Viktorné. gróf Almásy Arthurné. Szakall Andrásné. Hámos Lászlóné. Máriaassy Gézáné. Nehrer Lászlóné. Bartholomeidész Gyuláné. Szontagh Pálné. dr. Svehla Gyuláné. Blum Rezsőné. Farkas Gyuláné. Tornallyay Zoltánné. Urszinyi Zsigmondné. Hevessy Lászlóné. Marikovszky Gézáné. Baksay Józsefné öngyáságaikat, s olyan szerenésesek voltunk, hogy a fölszólítottak közül egyet, kivéve, senki sem utasította vissza az emberi szeretet ezen szivességét, s tudomásunk szerint a fölkérték a kihelyezett gyermekeket látogatják s egy helyről sem érkezett még hozzánk panasz a gyermek-tartók ellen a

mai napig sem. Házi bizottságunk gyakran tartott tanácskozásokat s a házi ügyeket intézte. Különösen halálával kell megemlékeznem Kern Adolfné és Nagy Ferenczné alelnök urnók öngyáságaik működéséről, kik igazán gondos, semmit sem kimélő, saját kényelmüket is feláldozó igaz ügyszeretettel vitték az elhagyott kicsinyek házi ügyeit.

A gyermek-menedékház felügyelője megelégedésünkre tölti be szolgálatát.

Bevételünk, kiadásunk és vagyoni kimutatásainkról minden egyesületi tag külön értesítettven. Ezt e helyen csak megemlíteni tartom szükségesnek.

A központ havonként küldi a pénzt a kiadásokra, a melyet költségelőirányzatunk szerint a magunkéból már fizetui nem tudunk, az állam pótolja.

Mennyiben elképzelhető, hogy ezen működésünk mennyi írásbeli teendővel jár, hogy egy embert egészen elfoglal, iroda-tisztútnak havi fizetését 20 koronáról 60 koronára javítottuk. — Az év folyamán igazgatóságunk megkereste vármegyénkben a jótékony nő-egyesületeket Rimaszombatban, Rozsnyón, Dobsinán, Jolsván, Nagyröczen azon kérelemmel, hogy miután az állam gondoskodik, most már a „Fehér-kereszt“ egyesület révén minden elhagyottokról, de csak 7 éves koráig, tegyek tanácskozás tárgyává azon ajánlatunkat, hogy a 7 éven felüli elhagyottak csekély havi segélyezését vállalják el 14 éves korukig. Sajnos, ezen indítványunkra választ csak a rimaszombati izraelita jótékony nő-egyesülettől kaptunk, a ki ismeretes sokoldalú jótékony céljainak megvalósítására sem rendelkezik annyi pénzzel, a mennyi igen szerény módon elég lenne arra, ekként szegény elhagyottaink 7 évet ha betöltik, a törvény szigorával elrendelve ismét a községek sanyaru ellátására adhatnak vissza.

Reméljük azonban, hogy a viszonyok hova-tovább javulni fognak s az irtalmasabban gondolkozó jótékony egyesületek most még zárkózott jó szive meg fog nyílni a nyomor látására egyrészt, másrészt pedig az állam humanizmusa is fejlődni fog s nem a 7, de a 14 év végével fogja levenni gyámolító kezét azokról, a kiknek addig míg erejük megjön, hogy a maguk kenyerét megkereshetik, igazán el is kel a könyörületese cselekedet.

A mustarmag tehát, melyet ezelőtt két évvel elvetettünk, nem esett sziklára, sem a madarak meg nem ették, — termékeny talajra jutott s évről-évre terebélyesebb a csemete.

Két évvel ezelőtt szorongó kebelrel álltunk bölcsőjénél a jó akarattal, melyből valamit — üdvöset, — jótékonyaságot, — jótéteményt készültünk csinálni. Összeadtuk filléreinket, felijjaztuk tetterőnköt, hogy az ártatlan kis gyermekeket megmentjük az angyalcsináló daemonok karmai közül, legalább annyit a mennyit lehet.

Halvány reményünk sem volt arról akkor, hogy önzetlen törekvésünk már akkor ezen szociális bajnak megszüntetésére nem volt magában álló. Tettünk a saját szivünk jobb sugallata folytán keveset ugyan, de csüggedetlenül, mert az a jó érzés, hogy többet nem tehetünk, megnyugtató volt ugys.

Örömmünk telt benne nagy, hogy olyan kevesen, annyi kéréssel szemünkben, olyan sokat segíthettünk; hiszen 14 kis gyermeket meg tudtunk menteni az életnek!

Nem gondoltuk, hogy törekvéseinkben olyan hatalmas támogatónk akadjon mint az államkormányzat, a ki egy rendeletével ezer és ezer ártatlan gyermekéletnek nyújtott biztos menedéket s a társadalom jobbjával melegen s erősen fogott kezét a nagy cél, a legszebb jótétemény megvalósításához. — A mi jobbaink is kétkedve fogtak a dologhoz, mint a fejsze az óriási tölgyhöz kétkedve sujt, s ime ma teljes megvalósulással, megdöbbenéssel, de büszke örömmel előttünk áll a nagy feladat megoldása. Az elhagyottak ügyének segítségét, melyet az Isten mindenhatóságában bízva kezdtünk meg melegen érző szivvel bár, de csekély eszközökkel, most már széles alapokon vihetjük, fejleszthetjük lépésről-lépésre tovább előre.

Végül kegyelettel emlékezem meg és szomorú tudomásul szolgáljon. miszerint egyesületünk tagjai közül elhaltak időközben *Biró Bertalanné* urnó, *Broncs István*, *Ebeczky Elek* urak, *Eva Jánosné* urnó, főtiszt. *Findura István* ur, *Fischer Károly* ur, *Farkas Abrahámné* urnó, *Gelle Barnabás* ur, ifj. *Szabó Lászlóné* urnó, főtiszt. *Szekeres János* nagyprépost, *Dr. Veres Samuné* urnó. Jó szivük volt míg éltek, az Isten kegyelme legyen velük.

Eltávoztak vármegyénk területéről s így megszűntek egyesületünk tagjai lenni: *Bodnár Józsefné*, *Engel Adolfné*, *Dr. Fráter Sámuelné*, *Frank Adolfné*, *Dr. Klímo Jenőné*, *Zádor Márné* urnók. Ezeknek kötelezettségük megszűnven az egyesület tagjai közül törleendő lesznek, ha továbbra tagokul maradni nem akarnának.

Egyesületünknek — leszámítva az elhaltakat és eltávozottakat — jelenleg 359 tagja van, kik közül egy alapító, 3 pártoló és 355 rendes tagja van.

Az évi jelentés tudomásul vétetven, annak kinyomatása és széles körben való terjesztése elhatározottat s élénk eszmecsere után kimondták, hogy a nőegyleteket megkeresik és a vármegye törvényhatósága utján feliratot intéznek a kormányhoz arra nézve, hogy a 7 éven felüli leleneczek neveléséről legalább 12 éves korukig gondoskodják.

Ezután az évi költségelőirányzatot vették tárgyalás alá. Bevétel 1901. évre 31996 korona. Kiadás ugyanennyi. Ebből 200 gyermek (0—7 éves) ellátására 26924 korona van előirányozva.

Hirek- és vegyesek.

Koburg Fülöp herceg Gömörben. A balogvári uradalomban nagy az élénkség, s a balogi kastély nagytermében, ha csak rövid ideig is — lesz egy kisélet: megérkezett f. hó 14-én Koburg Fülöp herceg vadászni. — A rendes esti személyvonathoz csatolt szalon kocsiiban f. hó 14-én a helybeli vasuti állomásra érkezett Koburg Fülöp herceg, fiával: Lipót herceggel és Wurmbrand gróffal. Mindjárt a megérkezés után fogatokra ültek, s a személyzettel együtt utnak indultak Balogra, hol a fényesen kivilágított kastélyban fogadták a fenséges urat, ki négy napig tartó vadászatot rendez uradalmában, s az eddigi megállapodás szerint szombaton utazik el.

Esküvő. Szentmiklóssy Béla, a tornalljai járás főszolgabírája folyó hó 19-én esküszik örök hűséget Gömör-Panyiton Kubinyi Rózsának, Kubinyi Géza országgyűlési képviselő szép és műveltektü leányának. A két család örömmünnepeiről a következő jelentést vettük: „Felső-Kubinyi és Demjénfalvi Kubinyi Géza országgyűlési képviselő és neje Galanthai Balogh Irma örömmel jelentik leányuknak Felső-Kubinyi és Demjénfalvi Kubinyi Rózsának Primőci Szentmiklóssy Béla a tornalljai járás főszolgabírájával, Primőci Szentmiklóssy Kálmán és neje Felső-Kubinyi és Demjénfalvi Kubinyi Erzsébet fiával történendő egybekelését. Az esküvő 1901. január 19-én Gömörpanyiton fog megtartani. Kelt Gömörpanyiton, 1901. január hóban.“ Ugyanilyen jelentést adott ki Sajókeszről kelteve a Szentmiklóssy-család is. Állandó boldogság koszorúzza a frigyét!

Kitüntetés. Felső-vályi Vályi Sándor, a Csehországban állomásozó 92. gyalogezred hadnagya, Vályi Kálmán nyug. esendőtiszt fia, a Bécsben legutóbb tartott nemzetközi vívóversenyen díszoklevelet, ezüstérmét és egy remek serleget nyert. A kitűnő vívónak már egyszer Lobkovitz herceg elismerésé kifejezésével adott át egy nyeregményt: szép szivartárczát.

Halálozások. Városunkban a héten három gyászestet keltett széles körben részvétet. Özv. Kovács Ferencné szül. Rubini Antónia f. hó 11-én 86 éves korában végelgyengülésben halt meg. Temetése 13-án délután ment végbe. — Özv. Folyamy Kálmáné édes anyja özv. Dobák Jánosné f. hó 13-án 66 éves korában halt el, s f. hó 15-én délután temették. Kondék Józsefné pedig 14-én hétfőn hosszas betegeskedés után 62 éves korában hunyt el. Ma szerdán délután helyezték örök nyugalomra. Nyugodjanak békében!

Helység névváltoztatás. Paesa és Uhorna községek kérelmére megengedte a belügyminiszterium, hogy kegyuruk, gróf Andrassy Dénes nevére, Paesa községé „Andrási“-ra, Uhorna községé pedig „Dénes“-re változtattassék át.

Estély. A polgári olvasókörben mult szombaton megtartották a lapunkban jelzett estélyt, mely minden tekintetben kitűnően sikerült. Mintegy 145-en vettek részt a koronás vacsorán, s az éjfelutáni órákig együtt maradt a közönség kedélyes hangulatban. A kör ügyésze: Dr. Ceiner Miksa mondott a vacsora alatt talpraesett pohárköszöntőt. Ismételtük, hogy az ilyen társas összejövetelek eszméjét szerencsésnek tartjuk, mert azt hisszük, hogy a polgárság összetartása és együttérzése intenzívebb lesz, s harmonikus vállvetett együttműködéssel bizonyára csak használni fognak a városi közügyeknek s az egészséges közszellem megeremtésén és istápolásán a polgárság lendíteni fog. A felszólaló ügyész az estélyen már utalt arra a nagyfontosságú ipari mozgalomra, mely városunk intézői körében megindult s a közönséget is élénken foglalkoztatja s a közóhajnak adott kifejezést akkor, mikor kívánta, hogy a közügyeket mindig lelkesen istápoló polgárság, mely a fehér-asztalnál oly szép harmoniában egygyé olvad, a mozgalomban is együttes munkálkodással vegyen részt s a felvetett eszmét segítse diadalra.

A népszámlálás eredménye. Rimaszombatban a népszámlálás eredményét most összegezik, eddig a következő főbb adatokról lehet tiszta képet alkotni: A népszámlálás idejében a város területén találtatott 5788 lélek; távol volt 323. Rimaszombat város lakosságának összes száma tehát 6111. A tíz év előtti összeírásnál 5562 volt a lakosság száma. A szaporulat tehát 549.

Halálozás. A rimamurány-salgótarjáni vasmű-részvénytársaság nyustya-likéri tisztikara mély sajnálattal jelenti gyászlapon tisztársuk: Glózer János nyustyai kohófőnök f. hó 10-én 57 éves korában hosszas betegség után bekövetkezett elhunytát. F. hó 12-én a tisztikar őszinte részvéte mellett temették el. Béke poraira!

Tea-estély. A magyar országos Vörös Kereszt egylet Tornalya járási fiókja f. hó 12-ikén szépen sikerült zártkörű tea-estélyt rendezett a „Fehér-ló“ szálloda nagytermében, hol Tornallya és vidék illusztris közönsége adott találkozó egymásnak és egy kedves emlékü mulatságon pompás jövedvényben töltötték el az éjszakát s másnap délből két részre oszolva a díszes társaság újra találkozott a fehér-asztalnál. Egy része özv. Radvánszky Károlyné, másrésze Szontagh Zoltán vendégszerető uriházának volt szívesen látott vendége.

Halálos végű baleset történt Nyustya-Likéren a vasgyárban folyó hó 12-én ejjel. Krupa József 25 éves gyári munkás ugyanis, ki a koks-fuvarozásnál volt alkalmazva, az éjjeli tagyitól dideregve megbuzta magát a hevítő kohó mellett oly helyen, hol a munkásoknak tartózkodni tilos, s nem vette észre, hogy fölötte 4½ méter magasságban egy felfüggesztett vaskoronggal dolgozik egy munkás. Az évek óta függő 16 kgramm súlyú vaskorong függesztője meglazult, s a nehéz vasdarab lezuhant a fűtőző Krupa fejére. A szerencsétlen fiatal munkás koponyacsontját darabokra törte a vaskorong, s szörnyet halt. A főszolgabírói hivatal az esetet f. hó 13-án táviratilag jelentette a kir. ügyészségnek, mely a vizsgáló bíróval együtt elrendelte a törvényszéki boncolást, s f. hó 14-ikén az a helyszíni szemlével együtt meg is ejtetett. Az ügyben a bíróság részéről megindult nyomban a vizsgálat, s az iglói bányabizottság szintén megindította a vizsgálatot, a mennyiben a biztos megjelent a helyszínén, ott szemlét tartott, s a tanukat kihallgatta. A tragikus véget ért munkás holttestét nagy részvét és sajnálkozás mellett temették el.

A polgári olvasókör bálja, melyet február hó 2-án tartanak, úgy látszik, egyetlen nevezetes eseménye lesz az idei farsangnak; legalább ez idő szerint nem hallatszik más mulatság híre. — E bálra már akcióba lépett az ifjuság, s a szépszámu rendezőség bizonyára el fog követni mindent, hogy a mulatság minden tekintetben sikerüljön. — A csinosan kiállított meghívókat már szétküldik, s a ki tévedésből nem kapott volna, és igényt tart a meghívóra, szíveskedjék az elnökséghez fordulni. A meghívó így szól: „Meghívó a rimaszombati polgári olvasókör 1901. évi február hó 2-án a „Három Rózsá“ vendéglő nagytermében házalapja javára Benyó Lászlóné, Csernay Dánielné, ifj. Gaskó Jánosné, Istók Józsefné, dr. Ráróssy Gyuláné és Szabó Józsefné urnók védnöksége alatt rendezendő zártközű táncvigalmanára. Rendező-bizottság: dr. Baksay Dezső b. b. elnök, Szabó

Elemér b. b. alelnök, dr. Institorisz Éndre b. b. jegyző. Kohuth Lajos b. b. pénztárnok. Barányi György. Barsy Imre. Báthory László. Berger Adolf. Bródy Andor. Bródy József. Buzágh István. Csordás Lajos. Csordás János ifj. Dick Áron. Dickmann László. Draskóczy Zoltán. Eckstein Lajos. Fekete Mihály. Ferenczy József. Fülöp Béla. Dr. Fülöp Dezső. Glauf Pál ifj. Glauf István. Göresös József. Henney László. Hollósy József ifj. Horváth Gusztáv. Hujbert József. Istók Zoltán. Jaszszenszky Soma. Kálmán Lajos. Káposztás Lajos. Káposztás László. Kiovszky Viktor. Kollányi László. Komáromy István. Koreny Béla. Koreny József. Kovács János. Lang A. Vilmos. Durda János. Lefkovicz Ferencz. Léway József. Liszky Béla. Lokasánszky Lajos ifj. Lojko Pál. Madarassy István. Magyar Pál. Majorossy Géza. Máriaassy István. Márkus Aurél. Márkus Károly. Mielnay Pál. Mihalovics Emil. Nyisztor Antal. Pappszász József. Percec József. Pillár János ifj. Róth Gyula. Schweitzer Miksa. Schwarz Pál. Simon János ifj. Spády Ferencz. Stelkovich István. Szabó József. Szakmáry Gyula. Szigeti Béla. Szojka Pál. Tarjányi Béla. Thuránszky Sándor. Törköly László. Törköly József. Uthy Kálmán. Vall József. Varga István ifj. Vámos Béla. Dr. Weinberger R. Vincze Gusztáv. Vozáry Béla. Zajacz János b. b. tagok. Belépti-díj 2 korona. — Karzat jegy 2 korona. Felülfizetések a jötekegyezel érdekében köszönettel fogadtatnak és nyilvánosan nyugtáztatnak. — Kezdeté 8½ órakor.

Színház. Báródy Károly jószervezett színtársulata f. hó 15-ikén délelőtt Dobsináról városunkba érkezett s már este megkezdte működését. Első előadás a vigszínház repertoire darabját: „A tartalékos férj“-et játszták szép számu közönség előtt, mely a szereplők játékaival meg volt elégedve. Az első előadás és az után itélve, hogy a bérlők szép számmal jelentkeztek, remélhető, hogy a színtársulat vállalkozását siker fogja koronázni s a közönség az előadások iránt érdeklődni fog és a társulatot támogatni fogja. — Ma szerdán este Bokor népsziműve: „Télen“, s holnap csütörtökön az: „Asz-szonyok a kaszárnyában“ című vígjátéka kerül színre.

Kivándorlás. A mult esztendőben 1429 utlevelet adtak ki vármegyénkbeli való külföldi kivándorlásra. Ennek tulnyomó része Amerikába szolt.

Harminczthezer korona hátralék van a vármegyei utadónál a mult évről. Es ebben a hátralékban Rimaszombat városa 5300 koronával, a herceg Koburg-Koháry uradalom pedig 1800 koronával szerepel. A vármegyei közigazgatási bizottság kimondotta, hogy ha a hátralékosok az utadót záros határidő alatt be nem szolgáltatják, a kir. pénzügyigazgatóságot kéri fel állami adóvégrehajtó utján való behajtásra.

A nagyrőcsei műkedvelő társulat mulatságot rendező bizottsága tisztelettel értesíti a közönséget, hogy előadással egybekötött farsangi mulatságát február 16-án (szombaton) fogja megtartani. — A meghívókat lehetőleg még e hónapban kézbesíteni fogják. A ki meghívóra igényt tart, de tévedésből nem kapna, szíveskedjék azt a műkedvelő társulat elnökségével tudatni.

Felelős szerkesztő: RÁBELY MIKLÓS.

Bérbeadó vizimalom.

A Rima folyón épült, Rima-Zsaluzsány község és Priboj közbirtokosság tulajdonát tevő, két kövel és kendertörővel ellátott

vizimalom

a hozzá tartozó lakás és mellékhelyiség, valamint szántó-töld és réttel folyó évi márczius hó 1-től bérbe kiadó, esetleg örök áron is eladó. — Bérelni vagy venni szándékozik forduljanak Priboj község előjáróságához.

Eladó buzaszalma.

1000 kereszt buza-szalma eladó. Értekezhetni Cseh Jánossal Rimaszombat, Szijjártó-utca 27. sz. a.

Kiadó lakás.

Rimaszombatban, a vásártér melletti **Hunyady-utca 13. sz. a.** újból épült kőház négy szoba, előszoba, konyha, kamara, padlás, pince, melléképületeivel, magános udvar és kerttel együtt **május hó 1-től** hasznóbérbe kiadó, esetleg

örök áron is eladó.

Értekezhetni lehet **Soós Ferencz** tulajdonossal Losonczi-utca 4. sz. a.

1-*

Hirdetmény.

1142. sz. — Alólirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a rimaszombati kir. törvényszék 1900. évi 6303. számú végzése következtében **Dr. Krausz Gyula** ügyvéd által képviselt **Petro Sándorné** javára **Gelle Barna** ellen 1200 korona és jár. erejéig fogantatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt 1124 koronára becsült házi butorok és fényképészeti felszerelésből álló ingóságok nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésen a rimaszombati kir. bíróságnak V. 803/2.—900. sz. végzése folytán 1200 kor. — fill. tőkekövetelés, ennek felszámítandó 6%-os kamatai és eddig összesen 93 kor. 19 fillérből biróilag már megállapított költségek erejéig Rimaszombatban alperes volt lakásán leendő eszközésére **1901. január hó 23-ik** napján d. e. 10 órájára kitűzetik, és ahhoz a venni szándékozik oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. § a értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

Kelt Rimaszombat, 1901. évi január hó 10-én.

2-3

Gaskó János, kir. bir. végrehajtó.

Árverési hirdetmény.

1. sz. — Mely szerint Ungvármegye árvaszékének 6351/900. számú megkeresése tolytán elmebetegség miatt gondnokság alá helyezett Kulin Aurélné szül. Miklovics Mária ungvári lakos tulajdonát képező s a rimaszombati 395. számú telekjegyzőkönyvben foglalt 546. helyrajzi számú beltelek és azon épült 5 szoba, előszoba, konyha, kamara, pince és mellékhelyiségekből álló **Koháry-utcai 23.** összeírású számú lakház árverés utján **eladatik.** Árverési határnapul folyó évi **február hó 14-ik napjának** délutáni 2 órája a városi tanács-terembe kitűzetik.

Mely helyre és időre venni szándékozik azzal hivatnak meg, hogy az erre vonatkozó árverési feltételek a hivatalos órák alatt az árvaszéki előadónál megtekinthetők. — Rimaszombat, 1901. évi január 11-én.

1-2

Nagy, árvaszéki elnök.

Kiadó lakás.

Rimaszombatban, a **Kossuth- és Kmetty-utczák sarkán** levő háznak emeleti része, mely öt szoba és mellékhelyiségekből áll és zárt folyosóval is bir, folyó évi **május hó 1-től** bérbe vehető. — A feltételek iránt lehet értekezni **Hollósy József** tulajdonossal.

2-*

Hirdetmény.

1127. sz. — Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a rimaszombati kir. törvényszék 1900. évi 6068 számú végzése következtében **Dr. Ráróssy Gyula** ügyvéd által képviselt **Dickmann** testvérek javára **Dub Albert** ellen 992 kor. 42 fill. s jár. erejéig fogantatosított kielégítési végrehajtás utján lefoglalt 2400 koronára becsült lovak, kocsi és gőzmozgonyból álló ingóságok nyilvános árverésen eladotnak.

Mely árverésnek a rimaszombati kir. járásbíróság V. 335/5. 1900. számú végzése folytán 992 kor. 42 fillér tőkekövetelés, ennek 1899. évi május hó 1-től járó 5% kamatai és eddig összesen 137 kor. 94 fillérből biróilag már megállapított költségek erejéig Kokován alperes gyárában leendő eszközésére **1901. évi január hó 21-ik napjának** délelőtti 10 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozik oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. § a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is el fognak adatni. — Rimaszombat, 1901. január hó 7-ik napján.

Gaskó János, kir. bírósági végrehajtó.

Birtok-bérbeadás.

Alsó-Vályban (Gömörmegye) egy 18 hold belsőszőlő, 100 hold rét-, 560 hold szántó és 350 hold legelőből (1200 ölével számítva) álló birtok, a mely jelenleg jó házi kezelésben van, csinos lakoházzal, **1901. október 1-től** tizenkét évre hasznóbérbe kiadó. — Bővebbet: **Beelik Iván**, **Felső-Vály.**

1-2

Hirdetmény.

4059. szám. **Mnizsány** község telekkönyve birtokszabályozás következtében az 1869. évi 2579. és az 1893. évi 24366. I. M. számú rendelethez képest átalakított és ezzel egyidejűleg mindazon ingatlanokra nézve a melyeket az 1886: XXIX. az 1889: XXXVIII. és az 1891: XVI. t. cikkek a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892: XXIX. t. cikkben szabályozott eljárás a telekjegyzőkönyvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan fogantatosított.

E célból az átalakítási időmunkákat hitelesítése és a helyszíni eljárás a nevezett községben **1901. évi február hó 4-ik napján** fog kezdődni.

Ennélfogva felhivatnak: 1. Az összes érdekeltek, hogy a hitelesítési tárgyaláson személyesen vagy meghatalmazott által jelenjenek meg és az új telekkönyvi tervezet ellen netaláni észrevételeiket annál bizonyosabban adják elő, mert a régi telekkönyv végleges átalakítása után a téves átvezetésből eredhető kifogásokat, jó hiszemű harmadik személy irányában többé nem érvényesíthetik.

2. Mindazok, a kik a telekjegyzőkönyvekben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a telekkönyvi hatóság kiküldöttje előtt a kitűzött határnapon kezdődő eljárás tolyama alatt jelenjenek meg és az előterjesztéseiket igazoló okiratokat mutassák fel.

3. Mindazok, akik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, de telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek, hogy az átírásra az 1886: XXIX. t. cz. 15—18. és az 1889: XXXVIII. t. cz. 5. 6. 7. és 9 §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött előtt igazolják avagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a kiküldött előtt szóval ismerje el és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyt nyilvánítsa, mert különben jogaikat ezen az uton nem érvényesíthetik és a bélyeg- és illeték elengedési kedvezménytől is elesnek; — és

4. Azok, kiknek javára tényleg már megszűnt követelésre vonatkozó zálogjog vagy megszűnt egyéb jog van nyilvánkönyvileg bejegyezve, ugysintén az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlan tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlesztést kérelmezők, illetve, hogy törlesztési engedély nyilvánítása végett a kiküldött előtt jelenjenek meg, mert ellenesetben a bélyegmentesség kedvezménytől elesnek.

Kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság Nagy-rőczen, 1900. évi december 28-án

Dessewffi, kir. járásbíró.